

Jos et ole lukenut tarinan ensimmäistä osaa, lue se ensin. Siten pääset tarinaan mukaan. Nyt ollaan vuodessa 1930, eli olen kolmekymmentävuotias, aikuinen nainen. Kotikylästäni jouduin lähtemään tulipalon seurauksena, joihin sisältyi Matiaksen kuolema. Elämästäni meni kaksi vuotta siihen, että surin Mathiasta, peruuntuneita häitämme, isääni sekä tietenkin täysin tuhoutunutta pientä, idyllistä kotikylääni. En millään meinannut pystyä jatkaa elämääni. Lopulta tajusin, että minun on vain jatkettava eteenpäin, eikä elämässä mikään mene niin miten olet suunnitellut. Ei ainakaan minun kohdallani. Olen tämän kuuden vuoden aikana kuntoutunut paljon. Pystyn kävellä, vaikka jalkani eivät täysin normaalisti toimi. Mutta kuitenkin kävelen. Kuntoutumisen myötä olen myös pystynyt muuttamaan vihdoin omilleni. Tarvitsen kuitenkin apua välillä ja veljeni on auttanut minua raskaimmissa askareissa, sillä äitini on jo sen verran vanha, että hän ei enää jaksaa. Pääsin myös töihin pieneen kauppaan myyjäksi, sillä kaupan omistajalla Vilholla oli paljon omia muita kiireitä, lapsien hoitoa ainakin. En paljoa tiedä hänen menoistaan, mutta eihän se haittaa. Ainakin pääsin töihin. Joskus olen myös saanut olla lastenhoitoapuna. Lastenhoito on vain ollut hieman vaikeaa, sillä haluaisin niin paljon omia lapsia, mutta lääkärin mukaan halvaantumisen takia, en voisi saada lapsia. Vilho on vaikuttanut oikein mukavalta kaverilta. Tutustuimme hänen kapallaan, kun olin mennyt kauppaan ensimmäistä kertaa yksin ostoksille. Juttelimme silloin muun muassa onnettomuudestani ja siitä, että en ole päässyt kouluun, enkä töihin. Keskustelu päättyi siihen, kun Vilho ehdotti, että tulisin hänelle töihin ja tietenkin työpaikan otin vastaan. Aluksi työskentelimme kaupassa yhdessä, Vilho opetti minulle kaupan ja työskentelyn salat. Minulla menikin vain pari päivää, että opein miten kauppiaan työ sujuu. Nopeasti sain lisää vastuuta kaupalla, kun Vilho alkoi luottamaan minuun. Meillä oli Vilhon kanssa aina oikein hauskaa töissä, me vain tulimme todella hyvin juttuun. Hän oli aina avulias ja kohtelias. Hän oli ihan kopio Mathiaksesta. Vilhon seurassa minun oli todella hyvä olla, pitkästä aikaa ja tuntui siltä, että olisin valmis uuteen rakkauteen. Kyllä minä, Sini ihastuin Vilhoon. Huomasin, usein aina hänet nähdessäni, että pysähdyn katsomaan ja hymyilemään hänelle, eikä työskentelystäni meinannut tulla mitään. Oloni oli usein kuin ihastuneella teinitytöllä. Pari vuotta vain sooloilin ja sähelsin kaupalla, en tiedä yhtään aavistiko Vilho mitään, ei hän ikinä puhunut mitään. Vihdoin 25. huhtikuuta 32-vuotis syntymäpäivänäni keräsin rohkeuteni ja jätin hänelle kirjeen, jossa kerroin tunteistani lyhyesti ja ytimekkäästi. Kirjeeseen kirjoitin näin: "Hei, Vilho! Olet oikein mukava herrasmies, ujona en uskalla sanoa tätä kasvotusten, mutta olen ihastunut sinuun." -Sini. Seuraavana päivänä töissä Vilho kuitenkin kertoi, että haluaa olla vain ystäväni. Tietenkin se asia suretti aluksi paljon, sillä koin, että en olisi vammautuneena tarpeeksi kiinnostava kenenkään mielestä. Nyt pompataan loppuvuoteen 1939, joulukuuhun. Suomi ajautui talvi- ja myöhemmin vielä jatkosotaan. Tällöin oli myös toinen maailmansota käynnissä. Veljeni lähti taistelemaan talvisotaan. Pelkäsimme vanhan äitini kanssa hänen puolestaan, joka ikinen päivä. Sota-ajat olivat kaikille todella raakaa ja karuja aikoja, myös minä sain siitä osani kokea. Hyvin hyvin ikävällä tavalla. Tätä kohtaa en kovin mielelläni kertoisi. Talvisotaa oli sodittu vasta muutamia päiviä, olin sulkemassa kauppa ja ihan tyhjästä, eteeni oli ilmestynyt sotilas. Hän ei puhunut mitään, tunki vain itsensä kauppaan sisälle. Ajattelin, että no kyllähän minä häntä voin palvella. Kuitenkin minulle hyvin pian selvisi, että hän ei ollut tullut kauppaan ostamaan mitään. Sotilas tuli lähelleni, tunsin hänen haisevan hengityksensä, kun hän puhui minulle jotain, mutta en ymmärtänyt vierasta kieltä yhtään. Silloin hän tarttui ranteistani kiinni ja veti käteni selkäni taakse. Yritin rimpuilla, mutta en tietenkään hänen vahvoista otteistaan irti päässyt. Pelkäsin niin kovin, etten edes uskaltanut puhua. En yhtään tiedä, että kauan koko pahoinpitely kesti, mutta sotilas lähti heti sen jälkeen hyvin tyytyväisenä virnuillen pois. Puin tapahtuneessa

revenueen mekkoni, kenkäni ja takkini takaisin päälleni ja lyyhistyin lattialle itkemään. Ajantajuni oli hämärtynyt, enkä tiedä kauan olin kaupalla ollut, sillä lopulta sinne tulivat äitini ja Vilho, jotka olivat hyvin huolissaan minusta. He tietenkin järkyttyivät, kun löysivät minut rikkiäisessä mekossa pienine veritahroineen. Kun veljeni kuuli tapauksesta, hän suuttui todella paljon. Hän suuttui niin paljon, että etsi sotilaan käsiinsä ja ampui hänet. Kun tapahtuneesta oli kulunut muutamia kuukausia, sain selville olevani raskaana. Olin todella järkyttynyt ja samalla hyvin hämmentynyt, sillä eihän minun pitänyt pystyä saada lasta. Mutta ilmeisesti kehoni oli sen verran parantunut, että raskaus voisi onnistua, vaikka olen jo 39 vuotta vanha. Lasta olin aina halunnut, mutta en kyllä tällä tavalla. Raskaus sujui hyvin, ilman ongelmia. Syyskuussa 1940 koitti synnytys. Se oli pitkä ja rankka hetki. Sain terveen pienen komean pojan. Mutta synnytys oli minulle ihan liian rankka kokemus, väsyin siihen. Enkä enää jaksanut, kehoni ei enää jaksanut. Hengitin syvään, raskaasti ja puhalsin viimeisen kerran keuhkoni tyhjäksi. Edessäni näinvalkoiseen pukuun pukeutuneen hahmon, Mathiaksen, hän ojensi minulle kätensä, johon tartuin kiinni ja hymyilin onnellisena hänelle saaden tuon komean hymyn takaisin. Käsi kädessä lähdimme kävelemään keltaisten, punaisten ja oranssien väristen kukkien koristamaa polkua pitkin auringon paistaessa kirkkaana yllämme. Olimme vihdoinkin onnellisesti yhdessä. Ikuisesti. Mitä pidit tarinan jatko-osasta? Olisi kiva saada palautetta koko novellitsa!